

Naročnina: doma na skü-
pni naslov mesečno 2 D.,
na posameznoga 2 Din.
50 par.

V inozemstvo mesečno
6 Din. Z M. Listom, M.
Ogracekom i kalendarom
letno 100 Din.

Plačati se mora bar me-
sečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE

SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi
hš. 67, uprava v Črensov-
cih, Slov. Krajina.

Cena oglasov:
cela stran 800 Din., pol
strani 400 Din., i tak niže.
„Poslano“ i med tekstem
vsaka reč 2 Din. Mali
oglasi do 10 reči 5 Din.,
više vsaka reč 1 D. 50 p.
i oglasna taksa posebi.
Popust po dogovori.

Sv. Držina, napuni z svojim duhom
vse siromaške družine.

Sveta Držina.

Denešnja nedela prinaša krščanskim družinam veselje v žalosti, bogastvo v siromaštvu, mir v zburkanosti, srečo v nesreči i blagoslov v pomenjkanji. Svetimo god sv. Držine, ki je zgled vsake družine. Posebno je pa zgled siromaške družine, kakših je največ na sveti. Mogoče je ravno zato dao dober Bog tak malomi števili družin zemeljsko bogastvo, da bi jih kem več dobilo po zgledi svete Držine nebesko, duševno bogastvo.

Najveksi kinč vsake družine je dete. Sveta Držina ma samoga Boga v svojoj oskrbi. Marija kak mati, Jožef, kak hraniteo. Če bi mele družine milijon dece, nikdar ne bi mogle Bogi dati takšega dara, kak sta ga dala Marija i Jožef z Jezuskom, kajti njihov Jezusek je bio Bog. Pa če bi družine milijonske brige mele z svojov milijonskov decov, nikdar ta ne bi dosegnola brige Marijine i Jožefove, kajti skrb za odgojo samoga Boga je takša odgovornost, ki njej ednake nega. Trpljenje, ki je bilo združeno z odgojom Božega Sineka, je vekše, kak je trpljenje vseh ljudi od začetka do konca sveta. To pa zato, ar vse družine sveta ne morejo meti tak velike lübežni, kak jo je mela Marija i poleg nje i ž njov Jezusov hraniteo, Jožef, zato je pa trpljenje predragoga deteta samo v svetovj družini moglo povzročiti višino, ki je svet nemore zapopasti, nindri indri ne.

Vendar je pa bila sveta Držina najbogatejša. Najbogatejša, ar je najbole lübila. Bogastvo je v lübežni do stvoritela naših düš. Kem vekša je ta, tem bogatejši smo i kem menša je ta, tem vekši siromaški smo, čeravno milijarde mamo v posesti. Na to nas vči prvo sveta Držina. Lübiti moramo Boga i za njega prenesti vse, te se bo on že skrho za nas, da bomo mogli poleg svojega stana skromno živeti. Sveta Držina, ki bi lejko mela neskončno bogastvo, ve je pa neskončno bogat Bog bio njeno dete, se je zadovolila z najpotrebnejšimi za življenje. Siromaška družina je štela ostati, gda bi lejko bila bogata i plemenita, ar se je tak dopadnola Božoj previdnosti. Bog, stvoriteo naš, je tak šteo. To je drugi kinč, ki nam ga sipava v naroče sveta Držina: zadovolstvo z svojim stanom. Zadovolstvo ma vsikdar pune kamre pa žepe tüdi, nezadovolstvo pa mrmra pri punih žepaj i punih shrambaj.

Sveta Držina je delala i si je z delom iskala krüh. Kak lepo, kak zvišeno, kak sladko je misliti na Jezuseka, kda pomaga Mariji pri deli kuhinji, ali Jožefi v delavnici, tisti Jezusek, ki hrani celi svet, vse lüdi i vse živali. Včimo se z toga toploga zgleda na to, da bomo v deli vidili največšo čast, ki nas le more dosegnoti.

Gda vidimo božega Sineka, kak boga Marijo mater i hranitela Jožefa, te odprimo svoje srce na največšo i na najslajšo tolažbo, šteta le more naše srce napuniti. Isti Jezus boga tüdi tebe, oča i mati, kda odgajata svojo deco v strahi božem, boga vaj

Čuvajte se lažnih prorokov! (Mat. 7, 15.)

Po syetovnoj bojni je oživela tüdi naša Slovenska krajina v novom življenji. Njeni sincvje, ki so med bojnov prišli v stiko z drugimi narodi, so se vrnoli domo z novimi misli, novimi želami. Začutili so potrebo za znanoštvov. Človek brez znanja je dnesden živi mrtvec. Vsaki se njemi smeje, vsaki ž njim pomeče, vsaki ga znori. Toga se močno zavedajo naši očevje i matere i zato pošilajo svojo deco v velikom broji v srednje pa tüdi v višije šole. Ar je pa naš narod jako siromaški, ne more plačati visike mesečnine za svojo deco v vzgojnih zavodaj ali pri boljših družinaj. Prisiljen je dati dete za vzgojo tistomi, ki je falej vzeme na stan. Pri tom pa dostakrat ne pomisli na to, komi pravzaprav zavüpa svoje dete. Ne pomisli, da je morebiti ravno tista družina, štetoj izročä svoje dete, zastrupljena z brezbožnimi idejami (mislimi) i Cerkvi i Bogi sovražnimi načelami. Kak se posoda navzeme dišave ali smrada od tekočine, šteta se v njoj nahaja, tak tüdi mlada düša našega dobroga slovenskoga deteta, šteto den za dnevom vdihavle smrdljivo ozračje nepoštenja i brezbožnosti, se počasi zastrupi, postane slabo, omahlivo, betežno.

Pridejo leta, kda mladenec začüti, da njemi v žilaj ne teče voda, nego krv, čüti, da prestane biti dete, čüti v svojoj glavi misli i žele, štetihi je prle ne poznao i ravno v teh nevarnih letaj nema pri sebi skrbne matere i dobroga oča. Prepüščen je sam sebi. Jezero težav se njemi rodi v glavi, a sam si ne ve dati pojasnila. Na teška pitanja, ki njemi je stavi velika domišljija, ne ve sam odgovoriti. Ne najde pa človeka, ki bi ga razmo, šteteromi bi vüpaao odkriti svoje težave. Tüdi kateheti v šoli ne vüpa nikaj omeniti, ešče celo v spovednici ga je sram pitati spovednika za tumačenje. V njegovoj düši je nered, zmešnjava, da se niti sam ne spozna v njoj. Rad bi meo kakše pojasnilo, pa ne ve, ka bi pitao i kak bi pitao. Sam ne ve, ka njemi fali, samo čüti, da se nahaja v vrteli samih pitanj i da njemi v tom vrteli nerešenih pitanj postaja mamiča. Boji se, da bo zdaj pa zdaj zleto v nepregleden prepäd i zato se lovi za vsako vejčico, za vsako slamico, šteta njemi pride do rok. — To so prehodna leta v človečem življenji, šteta vzgojeslovje (znanost kak trbej vzgajati deco) nazivle: *leta pubertete*. (Po domačem pravimo: nezrela mladost. Vr.)

Čas pubertete je za mladoga človeka odličan. Smer, šteto si dečko ali deklina v tom časi začrta, je smer celoga življenja. Zato so pa socijalisti v Londoni pred par leti pri ednom svojem sestanki pravli: „Radi damo dühovniki i nünam v vzgojo svojo deco do 12. leta. Dečka 14 tet staroga pa pod nikšov cenov ne, ar se v teh letih vpodabla človek“.

Zdaj pa — da se povrnemo nazaj k našim dragim dijakom iz Slov. krajine — moremo na žalost ugotoviti i priznati, da ravno v teh letaj pubertete, je naša mladina dostakrat

* Pod tem naslovom bomo prinašali sodobne apologetične članke.

i vama da vse potrebno, ka vajna družina potrebuje, da svoj namen dosegneta, da je vajna družina bogabojča na zemli, da ma potrebne reči za preživljanje i da je na drugom sveti vekomaj srečna. Jezus v svojem detinstvi je detinstvo vašega deteta, oča i mati. Zato je šteo biti dete, da pokaže, ka rad ma stariše. Rad je ma i njim da največšo oblast, ki jo svet mora meti, da njim svojo stvoriteljsko moč, da prinesejo na svet novo življenje, novo bitje, v šteto on samoga

izvržena nesreči, da nam jo pokvarijo slabi tovarišje, s šteterimi vküper stanüje, nikajvredni stanodavci i z brezbožnimi načeli prepojeni profesorje. Dečko, ki je kak dijak prvoga, drugoga i tretjega razreda pozdravlaio svoje domače v pismi s „Hvalen bodi Jezus Kristuš“, ki je med počitnicami redno šo vsako nedelo k svetovj meši, pogostoma prejemao sv. Svestva itd., v štretim razredi postane naednok modrijaš, ki se smeje svojim bratom i sestram, — oči i materi se ešče ne vüpa — če se pri angelskom pozdravljenji odkrijejo i molijo. K sv. meši ešče tüdi ide, ali med mešov ne poklekne več, ogledavle se se i ta, med podigavanjom se njemi zeja, med predgov pa kima svojemj pajdaši i dela neslane opazke. Odked ta sprememba? — Njegova düša je že zastrupljena, postaja vsikdar bole hladna, vsikdar bole prazna. V verskih stvaraj, ki so jo nekda zadovoljavale i osrečile, ne najde več veselja i tolažbe; strup delüje, šatan se veseli svojega uspeha i v nadi popune zmaže rüši naprej „sveto mesto Jeruzalem“ — nedužno düšo mladoga dijaka.

Te isti dečko je v šestom razredi že celi brezverec, napojen s socijalističnimi i komunističnimi idejami. Zdaj ga ne več sram, da tüdi oči i materi, šteteriva ga med počitnicami spravla v cerkev, rezko i odločno vrže v obraz: „Bog je popovska izmišljotina! — jaz ne verjem več nikaj!“ Zdaj že javno nastopa pred svojimi sosedi, ki z debelimi očmi i odpretimi vüstami poslüšajao, kak njim „gospod šestošolec“ razklada svojo modrost, šteto je nasrkao ne iz znanstvenih modroslovnih knjig i od trezno mislečih vučenjakov, nego iz liberalnih časopisov i brezbožnih ruskih romanov. — Samo posebi se razmi, da takši šestošolec potom, dosleden svojoj „modrosti“, ali pravimo rajši „nadütošti“, — tüdi tak živi, kak nema mara, šteta ne ve, da jo je stvorio Bog i da jo Bog stalno vzdržavle. Vse to pa opravičüje mladi študent s svojim *znanstvenim osvedočenjom*. Da vidimo, če gospodič ma prav, bi rad odgovoro na tom mestu na sledeče pitanje:

Je li mogoče, da človeka odvodi od krščanskoga vervanja znanstveno osvedočenje?

Dnesden te trditve ne moremo več slepo sprejeti i podpisati. Što malo zasledüje katoličansko gibanje po sveti, mora priznati, da so ravno med največšimi inteligenti tüdi najbolje vdani sinovje sv. Cerkve. Proti njihovim odločnim izjavam za vero v živoga Boga, ne hasni nikaj kukorikanje tistih, ki s plaškom znanosti ščejo zakrivati svoje pokvarjeno srce i sovraštvio do vere. Tej kričäje nemrejo nikak zatemniti svetle zvezde znanosti, kak so Newton, Keppler, Galilei, Linné, Pasteur i drugi, ki so s svojimi znanstvenimi iznajdbami zadüžili človečanstvo, ne da bi se pri tom najmenje izneverili svojim Bogi.

Dobro je zapisao neki vučenjak ete reči: „Površno znanje odvodi od Boga, temelito znanje pa vodi k Njemu!“ Pa inači tüdi biti ne more. Znanost i vera sta tak tesno združeni

edna z drugov, da edna brez druge ne more skoro biti. Edna drugo sprevaia, spopolnjava, potrdjava, obe vküper pa složno vodita k Bogi. Znanost nam odkriva zemelski svet, vera pa nebeski svet. Znanost nas vodi po sveti, odkriva nam njegove tajne i zanimivosti. Obsežna je kak celi svet, ali je tüdi omejena, kak je omejeni svet. Znanost ne more prek materije nikam priti. Opazüje rüdnine, živalstvo, rastlinstvo; vse ka spada pod naša čütila preisküje, razstavlja, proučava, ali dale iti ne more. Tü so njene fizične granice.

Človeči razum bi pa rad šo dale, tüdi prek fizičnih granic. On je strašno radoveden. Na vsa pitanja, ki so se porodila v njem, bi rad dobo zadovoljivi odgovor. Takša pitanja so: — Odkec je svet, odkec materija? Odkec življenje na sveti? Zakaj vse to na sveti? Ka bo iz vsega toga, ka je na sveti? — Na vsa ta pitanja ne more odgovoriti fizična ali naravna znanost, ar vsa ta pitanja presegajo njeno pole.

Človek pa itak spitavle dale i rad bi zvedo pravo istino, celo istino. On žele dobiti odgovor tüdi na tista pitanja, na šteta njemi znanost ne more i ne ve odgovoriti. Ali naj ostane v svojoj nevednosti? — Ne! Odgovorila njemi bo znanost, šteta ide prek materijalnih granic, odgovorila njemi bo metafizika, z verov prežeto modroslovje.

Oko je potrebna i jako koristna kotriga človečega tela. Ž njim vidimo pisane rožice po senožeti, zlate ftičice v zraki, bistre ribice v žuborečom potoki, svetle zvezdice na modrom nebi, vse, vse vidimo, ka je okoli nas, ali samo do neke meje. Ne dosegne pa človeče oko v daljave nebeskih visin, ne predre v sestavine organskih i anorganskih tel. Človek si je pa v svojoj iznajdlivosti znao pomagati. Iznajšeo je daljnogled i mikroskop. Z ednim preisküje nebeske daljave, z drugim pa skrivnosti organskih stanic. Človeče oko lahko vzporedimo z znanostjov, dalnogled pa z verov. Znanost nam pojasni stvarstvo, vera pa ide dale tüdi prek granice stvarstva, ta, gde se začne nadnaravno, vse gori do Boga samoga. Znanost i vera si nikdar ne nasprotüjeta, dokeč se vsaka drži svoje granice.

Obe sta hčerki boživi. Iz istoga izvora sta, moreta zato meti tüdi isti cio, pokazati pot do večne Istine.

Zato pa smelo trdimo, da vsi tisti, ki glasio, da si znanost i vera nasprotüjeta, ne poznajo vere, pa tüdi v znanosti so ne zadosta podkovani. Dnes more govoriti proti veri samo površno izobraženi človek, ali pa hüdoben človek. Hüdoben je pa tisti, ki je ednostransko izobraženi, šče pa meti odločilno reč v stvaraj, od štetihi nema zadostnoga znanja.

Človek, ki se je izučio stolarske obrti, ne more meti jasnih pojmov od druge obrti, šteto je samo odaleč pogledao. Živinozdravnik ne ve dobro zdraviti lüdi, kak tüdi doktor medicine ne more i ne ve zdraviti kokoši. Iz toga dosledno sledi, da ne more meti profesor, ki je položio diplomski

človečoj düši. Bog je svojo stvoriteljsko oblast samo zato dao starišom, da bi ž njov prinesli življenje na svet, živo bitje, ki de nosilo božo podobo v sebi. I če stariš toga namena nešče dosegnoti, nego šče se samo telovnoj nasladnosti prekdati, de odgovoren za detomorstvo pred Bogom.

Velke skrivnosti nam nazveščava god svete Držine. Veliki so, ar so podloga naše časne i večne sreče. Potopimo se v njih, pa bomo vredni obe sreči.

izpit iz fizike i matematike, odločilno reč v metafiziki ali v verskih pitanjih.

Na žalost se pa rado dogaja, da se kakša nepozvana „vučena glava“ zaletava na versko pole i svoja gola mnenja odavle, kak nepobitne znanstvene istine. Ravno zato je dnesden potreba bole, kak gdakoli inda, razsodnost i previdnost pri čtenji časopisov i knjig. Potrebna je pa tudi previdnost pri razgovori od verske stvari.

— Če si ščeš dati zakrpati hlače, jih ne boš neso k šujstri, ravno tak će maš kakšo versko dvojbo, ne boš šo pitat slabo vernoga vučitelja ali školnika za pojasnilo, nego duhovnika ali pa takšega inteligenta, od šteroga znaš, da je veren katoličanec. Kak bite vsikdar žulila kožnata krpa, s šterov bi ti šujster zakrpao hlače, pa ne bi bio zadovoljen z njov, tak tudi ne boš zadovoljen z odgovorom, ki ti ga bo v verskih pitanjaj dao kakši vučeni doktor, ki je lahko v svojoj stroki jako izobraženi, a v verskih stvaraj najvekši ignorant (bedak). (Dale).

NEDELA

Nedela po Treh Krali Prva.

Evangelij (Lukač 2). Gda bi Jezus bio dvanajset let star, gori idoč oni v Jeruzalem poleg navade svetešnjega dneva i spunivši se dnevi, gda bi se nazaj povrnoli, ostanolo je to Dete Jezus v Jeruzalemi, i nej so ypamet vzeli Roditelje njegovi. Štimajoči pa, ka bi on bio med potnimi tvariši, šli so eden den poti, i iskali so ga med rodbinov, i med znanimi. I gda bi ga ne najšli, povrnoli so se v Jeruzalem, iskajoči njega. I včinjeno je: po tretjem dnevi so najšli njega vu cerkvi sedečega na sredi med Doktormi poslušajočega, i spitačajočega nje. Čudivali so se pa ysi, ki so ga poslušali nad razumom, i njegovim odgovarjanjem. I yvidevši čudivali so se. I pravila je njemi Mati njegova: Sinek, zakaj si nama tak včino? ovo Oča tvoj i jas žalostna sva iskala tebe. I veli njima: ka je, ka sta me iskala? nej sta znala, ka je vu oni, štera so Oče mojega, potrebno meni biti? i njidva sta nej razmela te reči, štero je njima pravo. I doli je šo z njima i prišao je v Nazareth, i bio je podložen njima. I Mati njegova je državala vse ete reči vu srci svojem. I Jezus se je povekšavao v modrosti, vu vrsti, i vu milošći pri Bogi i ljudmi.

Svetlost v temini.

Prvi misijonarje med pogani so bili trije Modri ali trije Krali. Misijonstvo so vršili s tem, da so pripovedavali svojim v domovini vse, ka so vidili v Betlehemi. Od tistoga časa, posebno ešče po Jezusovoj smrti, se misijonsko delo nadaljuje skroz vsa stotletja. Vsikdar so prihajali novi goreči apostolje, ki so se ravnali po Odrešenikovih rečaj: Ite po vsem sveti pa včite vse narode.

Dnes je prek 20 jezero misijonarov duhovnikov, skoro 10 jezero bratov pomoćnikov pa nad 50 jezero sester misijonark. Vsi tej so zapustili domovino, domače i vse drugo, se podali v najbolje oddaljene kraje. Zakaj? Z ednim namenom, pridobiti duše poganov za Kristuša.

Vsako leto pripelajo k tomi dobromi Pasteri prek pol milijona poganov, nevernikov i krivovercov. Z nepopisnim veseljem nas navdaja pogled na šereg teh novih duš, teh naših bretov i sester v Kristuši.

Pri tom pa ne smemo pozabiti, da je vseh kršćenikov na sveti samo 700 milijonov od 2000 milijonov vsega človeštva. Tak ešče ostane 1300 milijonov duš, ki nikaj ne vejo od dobroga Pestera. Ne vejo, ka je Kristuš tudi nje odrešo pa tudi za nje nastavo sv. Cerkev.

Nad temi nesrečniki se razproštera ravno tisto nebo, kak nad nami, pa oni tam gori ne vidijo Oče, ne Matere, ne angelov, ne svetnikov.

Med temi nesrečnimi brati Božič nema angelov, Vüzem nema zvonov. Na njihovo deco ne priteče očičevalna voda sv. Krsta, na grobaj ne stoji križ. Pri njih je življenje brezi tolažbe, smrt pa brezi vüpanja...

Prek jezero milijonov duš se nahaja v tom žalostnom stani, v toj groznoj nesreči. Pa je za nje kakša rešitev? Bog je gospodar nad vsem. On bi se na čuden način lahko v kratkom časi vsem do zadnjega pogana dao spoznati. Ali On prepüşča nam to delo spreobrnjenja. Mi vsi smo po dušnoj vesti dužni pomagati pri tom deli. Vsi nemremo iti v misijone, to

Beteg sv. Oče.

Sv. Oča so na smrtnoj posteli. Beteg sv. Oče se je nateliko poslabšao, da so potom svojega tajnika kardinala Pacellija zaprosili karmelićanke, naj molijo za njih, da bodo velike muke mirno znali prenašati. So izjavili, da bi zato radi vmrli, ar već ne morejo voditi sv. Cerkve. Na levoj nogi so se njimi zvužgali živci i žile i grozno tripijo. Pomali krv već nede mogla

krožiti po teli i se celi organizem zastrupi. Rod sv. Oče je pozvani k teškomi betežniki. Oča vseh kršćenikov so na smrtnoj posteli, molimo z karmelićankami tudi mi za njih, da se pripravijo na sveto smrt. Ta dobrota ka drugo bi rodila za nas, kak miloščo srečne smrti. Ne spozabimo se z vmirajočega Kristušovoga namestnika.

Slovenskiva škofa pozdrav za novo leto.

Škof dr. Tomažič za novo leto priporajačajo pravico i lübezen delodajalcom i delavcom.

Dobijo tevi jakosti, če sprejmejo v svoje družine Jezuska, bethlehemske detece. Družine brez Jezuska ne morejo biti srečne.

Škof dr. Rožman za novo leto priporajačajo širjenje dobrih listov

I to ne samo verskih, nego predvsem dnevnih listov, ki po Kristušovih navukaj pišejo od politike, gospodarstva, prosvete i vsega javnoga življenja. Pišejo po rečaj sv. Oče, da so katoli-

čanci pod grehom dužni kršćanske liste podpirati, ar čtenje nekršćanskih listov v prvom pokolenji rodi vu veri mlaćne, v drugom brezbožnike, v tretjem pa že protibožnike.

Sad komunističnoga dela v Španiji.

Francozki kat. list „Croix du Midi“ piše po svojem poročevalci, ki je svećno vušjo iz Barcelone, da so komunisti dozday požgali i oropali dvajsetjezer cerkvi. V Barceloni so poklali nad 1400 duhovnikov. Zday tak lovijo v past skrite duhovnike, ka pošilajo v tiste hiše, kde mislijo, ka

je skrit duhovnik, dekle, ki milo joćeju pred njim i ga prosijo, naj ide i spove na smrtnoj posteli ležećo mater ali oćo. Kak se šteri odkrije, ga taki pred hišov vmorijo. Na duhovnike, ki se po goraj skrivajo, pa dreserane pse hujštijo, šteri je spolovijo i tudi raztrgajo.

Jaslice.

Politićni pregled.

Jugoslavija.

Pogodbo smo sklenili z Madjarskov i to trgovinsko pogodbo. V pogodbi je doloćen tudi plaćilni promet. Na desetjezere vagonov raznoga lesa i drv mo lejko odsehmao zvažali na Madjarsko. Ta olejšava bo v velikoj meri pomagala lesnim posestnikom, ki so leta dugo čakali, da svoj les v peneze spravijo. Trgovinska pogodba je prag za politićno zblizanje, štero ide tudi vsikdar bliže. Trdi se celo, da Horthy obišće našo državu.

Prijateljska pogodba z Bolgarijov je blüzi, že blagopokojni krao Aleksander zjediniteo je napravu prvo stopnju k tomi zblizanju, kda je obiskao bolgarskoga kralja, Borisa. Dr. Stojadinović, predsednik jugosl. vlade, kda se je vraćao z Türćije, je istotak bio sprejeti od kralja Borisa. Pri tem i drugih prilikaj so se odstranila vsa nesoglasja i je čas dozoreo, da si dve slovanskivi sosednivi državi segneta prijateljsko v roke. Po toj pogodbi bi Bolgarija stopila v Balkansko Zvezu.

je istina. Zato pa pomagajmo misijonarom pa misijonarkam, šteri so že tam. Ravnotak pomagajmo tistim, ki se pripravljajo za te vzvišeni stan. Kak? Z milodari za misijone, posebno pa z molitvov i žrtvami. To zadnje dvoje vsaki lahko vrši.

Prav toplo priporajaćmo v molitev vse naše misijonarćke. Naj jim da Bog potrebno zdravje pa stanovitnost v tom zvišenom pozvanji. To naše delo bo najlepše za duše. R.

Svetovni.

Španjolska. Verobranci so okoli Cordobe i Madrida znova nepredüvali i dobili do rok vnogo orožja i ruskih konzerv. V Madridi je veliki nemir med lüdstvom i komunisti so spoklali vnogo žensk, štere so štele bežati z Madrida. Francoska vlada je iz Madrida v Velenciju premestila svoje poslanstvo.

Egipt i Arabija sta se zmirili. Obe muslimanskivi državi, ki sta mele deset let svajo, sta se zmirile. Ibn Saud, poglavar Arabije, je prilüblen od vseh muslimanov i kak se vidi, bo zvoljen za kalifa, to je verskoga poglavara vseh muslimanov na sveti.

Kitajska. Maršal Čangkajšek, ki je katolićanec, je že rešen i znova zvoljen za predsednika kitajske republike. Maršal Čensuel, ki ga je vlovo, se je tudi podvrgo njegovoj oblasti.

Nemćija šče pomagati Španiji. Na angleško-francozki poziv, naj države ne pošilajo prostovolcov v Španiju, je Italija pristala. To pa zato, ar je Anglija priznala njeni rop v Abesiniji. Nemćija pa privoli samo pod pogojom, če dobi sirovine za svoje fabrike iz kolonij i če se v Španiji ne dovoli komunistićna vlada.

Podpisan odlok, da je naša gimnazija v Soboti popolna.

Krlev. namestnik, knez Pavle je podpisaćo odlok, da je naša gimnazija podržavljena i da je postala osemrazredna. Vsako leto se odpre eden novi višji razred.

Uredba

o likvidaciji kmetiskih dolgov.

V. poglavje.

Ćlen 35.

(2) Glede vseh neurejenih dolgov dolžnikov banke kmetov, ki izpolnjujejo pogoje, predpisane s prednjim odstavkom, se ne plaćane obresti in vse zadolžitve po osebnem računu kapitalizirajo, pri ćemer se računajo enostavne obresti. Ta kapitalizacija se mora izvršiti po obrestni meri, ki je veljala doslej za te dolgove, tudi do naslednjega roka za plaćilo anuitete.

(3) Dolžniki, ki so se zadolžili kot kmetje in ki se želijo okoristiti z olajšavami, doloćenimi v odstavkih (1) in (2) tega ćlena, morajo predložiti najkasneje do dne 1. januarja 1937. Državni hipotekarni banki potrdilo taku, kakor je predpisano s to uredbo, s katerim dokaćejo, da izpolnjujejo vse pogoje, da bi se lahko okoristili z oznaćenimi olajšavami. Obenem morajo predložiti v istem roku banki poročilo o sedanjí vrednosti njih posestva, ki je banki v zastavo. To poročilo mora overoviti obćinsko oblastvo.

(4) Če se pokaće, da presega nova zadolžitve po opravljenoj kapitalizaciji dolžnik obresti in zadolžitve po osebnem računu 50% vrednosti zastavljenoga posestva, oznaćenoga v poročilu, o katerem govori prednji odstavek, opravi banka naknadno cenitev posestva po komisiji, ki jo banka sama odredi. Če je tudi iz take cennitve razvidno, da presega zadolžitve po opravljenoj kapitalizaciji 50% sedanjí vrednosti zastavljenoga posestva, odpiše Državna hipotekarna banka prešećek nad 50% od vrednosti posestva po posebnem računu, ki se amortizira najkasneje v petih letih.

(5) Vse izvršbe s prodajo kmetiske nepremićne imovine, zastavljene pri Državni hipotekarni banki, ki tećeju ali so že opravljene, pa še niso postale pravnomoćne, se morajo ustaviti. Tudi na take dolgove je uporabiti vse olajšave, oznaćene s tem ćlenom.

(6) Od uporabe olajšav se izvzemajo:

a) dolgovi kmetov, ki so se kot taki zadolžili pri Državni hipotekarni banki pred vojno;

b) dolgovi kmetov, ki so se kot taki zadolžili pri Državni hipotekarni banki v ćasu izza dne 20. aprila 1932, kakor tudi dolgovi kmetov, ki so postali dolžniki banke z nakupom zastavljenoga posestva pod roko ali pa na javni dražbi po 20. aprilu 1932;

c) kmetiski dolgovi iz menićnih hipotekarnih posojil, ne glede na ćas, ko so se zadolžili.

VI. poglavje.

Ćlen 36.

(1) Kmetje, na katere se nanaša ta uredba, poplaćajo svoje dolgove ostalim upnikom takole:

a) Dolgovi, ki izvirajo iz naku-pa blaga na up ali iz obrćnega dela, se odplaćajo, ko se ugotovi njih višina tako, kakor je doloćeno v ćlenu 4. uredbe, toda brez znižbe, doloćene v odstavku (1) tega ćlena, v 12 letih v enakih letnih obrokih, zaćenši z dnem 1. novembra 1936. Za take dolgove ne tećeju obresti.

b) Dolgovi iz ostalih pravnih razmerij se znižajo, ko se ugotovi njih višina tako, kakor je doloćeno v odstavku (1) ćlena 4. uredbe, za 50% (petdeset od sto); tako znižani znesek odplaćajo dolžniki, ko je bil povećan po odstavku (2) istoga ćlena, po odplaćilnem naćrtu v 12 letih s 3% obresti v enakih letnih obrokih vsako leto najkasneje do dne 15. novembra. Prva anuiteta se mora položiti dne 15. novembra 1936.

(2) Dolžniki kmetje iz tega ćlena ne uživajo zaććite po tej uredbi, če so v boljšem gmotnem položaju od svojih upnikov. Ob sporu odloći za dolžnika krajevno pristojno okrajno sodišće.

(3) Vse obstoćeće dolžniške listine za dolgove iz tega ćlena se morajo nadomestiti z novimi obveznicami dolžnikov na znesek dolga, doloćen po predpisih toćk a) i b) odstavka (1) tega ćlena. Ta zamena se opravi pred obćinsku upravu, ki je pristojna za dolžnika, po obrazcu in postopku, ki ju predpiše s pravilnikom ministrstvo pravde sporazumno z ministrstvom za trgovinu i industriju i ministrstvom za kmetijstvo. (Daje)

Sila i moć katoličanstva.

IV.

Ešče edna teška preizkušnja.

Ali bo po stoletnih duhovnih bor-
baj mela katoličanstvo mir pred hu-
dobnim duhom? Ne! Ešče vsigdar
valajo za njega Kristušove reči: „Iz-
dajali vas bodo i vas bodo morili“
(Mt. 24, 9). I zdignolo se je največ-
še i najsilnejše preganjanje, ka jih
pozna zgodovina i to je francuska re-
volucija l. 1793. Palik so tekli potoki
krvi katoličancov i Antikristuš se je že
veselio: „No, zdaj pa li vničimo to
nesramnico, to je katoličansko Cer-
kev, katoličanstvo“. Znova so se vis-
tinile reči Gospodove: „Ne bojte se
nikoga, jaz sam z vami do konca sve-
ta“. — I v tretje so se razbili valov-
je strasti i kmice na nepremagljivosti
katoličanstva. Spokapali so krvoločni-
ki i sinovje laži, a katoličanstvo žive
i poganja klice vsaki den bistrejše.

Katoličanstvo je tak v premino-
čem pokazalo svojo nepremagljivost.
Tri velike preizkušnje so šle v zgo-
dovini prek njega, a ono je ostalo
vsikdar mlado, vsikdar puno življenja.
Zaletavali so se v njega tudi vno-
gi drugi menši valovje gizdosti, sovraš-
tva i mesenosti, a ono je vzdržalo vse
napade s svojov večnov mladov žila-
vostjov i močjov. Prvi del Kristušo-
voga teštamenta za katoličanstvo se
je krasno izpunilo . . . (Dale).

Iz bolnice v M. Soboti.

Na sveti večer je priredila naša
bolnica tradicionalno božično sveča-
nost, katere so se udeležili vsi bol-
nički, stežniški in režijsko osobje s
sestrami, uradništvo in zdravnik. Tej
prireditvi sta tudi prisostovala gospod
župnik Vojkovič in gospod kaplan
Šoštarec.

Ko so lučke na božičnih dreve-
sih, katere so bile v vsaki večji bol-
nički sobi lepo okrašene, zažarele in
pesmi navzočih privabile solze iz oči,
je gospod župnik Vojkovič spregovo-
ril za bolnike spodbudne besede o njih
trpljenju. Nato je sledila obdaritev vseh
bolnikov, pri kateri je bila v večji
meri obdarjena zlasti revna deca. Mar-
sikateremu bolniku se je zdela božič-
nica v bolnici, da si ravno žalostnejša,
kakor bi bila doma, lepša in ganli-
vejša, vsem pa bo ostala v trajnem
spominu.

Sreski odbor društva Rdečega
križa v Murski Soboti je tudi letos,
kakor vsako leto, daroval 300 Din za
obdaritev revnih otrok ob priliki bo-
žičnih praznikov banovinski bolnici v
Murski Soboti. V višini tega zneska je
bolnica nakupila za revne otroke, ki
so prebili božične praznike v bolnici,
majice, robce in druga mala darila. V
V imenu teh obdarjencev se sreskemu
odboru Rdečega križa v M. Soboti
najtopleje zahvaljuje

uprava bolnice.

Ograd za dijaštvo Sl. krajine.

Panonski:

SVETI VEČER V TUJINI.

Snežilo je že ves dan, zjutraj se
je odprlo nebo in je začel padati sneg.
Sneg, ki je padal v debelih kosmih,
je še povečal veselo božično razpo-
loženje, ki je vladalo na ulicah. Bile
so razsvetljene, po pločnikih so hitele
trume v trgovine. Bogate izložbe so
vabile, bile so polne vseh sladkosti
in dobrot; vsega, česar si je lahko
zaželelo oko mladega gosposkega raz-
vajenčeta. Trg v sredi mesta je bil
poln, zdelo se je, kakor bi zrastel tu-
kaj nov gozd, gozd božičnih dreves.
Prišla je mimo marsikatera gospa,
pogledala in je dala prodajalcu —
kmetu iz predmestja — listek za svo-
jo vilo z naročilom, naj odnese dre-
vesce tja. Odsšla je naprej v salon
prijateljice in potem v novi mestni kino.

Snežilo je še, ko se je g. Va-
loisise vrnila z obiska v Lafayettevi
ulici. Bila je zelo slabe volje. To je
pokazala že vratarju, ki ji je želel
„vesel božič“. Ni mu odgovorila, tem-
več je odhitela v svojo sobo, se vse-
dla na zofo in zazvonila hišni. Ta je
prišla, plaho je vstopila, nekam ža-
lostna in tožna je bila videti.

— Pavelček spi? Je gospod že
doma? Služkinja je hitro odgovorila,

Vpeljanje novoga plebanoša, g. Vojkovič Jožefa na sobočko faro.

Leta 1930. junija 20. je prikazao
svojo prvo sveto mešo v Turnišči no-
vi sobočki plebanoš. En kratak čas
je bio priljubljen kaplan pri Maloj Ne-
delji na štajarskom, potem pa nepre-
stano kaplan pokojnoga č. kanonika,
Slepec Ivana. Pokojni je želo, da bi
njegov namestnik bio g. Vojkovič. Nje-
gova žela se je spunila. Da pokojno-
ga želo spuni njegov kaplan, Vojko-
vič, je zaprosio sobočko faro. Više-
nja cerkvena oblast, ar ne bilo dru-
goga prošnika i ar ne bilo nikšega
zroka proti duhovniškoj osebi prošil-
ca, je sobočko faro po predpisih cer-
kvenoga zakonika podelila g. Vojko-
viču Jožefu, bivšemu sobočkomi kapla-
ni i oskrbniki sobočke fare po smrti
† Slepec Ivana. Cerkveni predpisi so
z tem imenivanjem prišli do popolne
valanosti.

Pri vpelavanju novoga plebanoša
se je zbralo mnogo duhovnikov. Cer-
kev je bila nabito puna te den, če-
ravno je bio megleni, zimski januar 3.,
svetek Imena Jezušovoga.

Obred namestitve i predgo je
opravo g. Krantz Jožef, dekan. Pred-
gao je od Cerkve, štera je dobila no-
voga delavca, ki je prisego položio,
da bo lübo i verno služio ovcam, so-
bočkim farnikom. A prisego do drža-
le tudi ovce. V svojem govori je jasno
i glasno povdarjao govornik, da je
fundament vse sreče, nebeske i ze-
melske hišni zakon, če se po Kristu-

šovih zapovedaj žive v njem, ne iz
nasladnosti, štera zapravla človeče živ-
ljenje i duše pogübla, nego iz dužnosti
Kristušove vere, štera duše rešava.

Potom, ka je novi g. plebanoš
položio predpisano prisego, je odpra-
vo prvo sveto mešo za svoje soboče
farnike. Mi novomi plebanoši tis-
to želemo dosegnuti na velikoj i te-
žavnoj sobočkoj fari, ka je napisao
na novomešne svoje podobice: „Cve-
tlica Ljubezni do Kristusa Kralja, Bo-
di okras Tvojega srca!“

Pri namestitvi novoga g. župni-
ka je bilo od farofa do cerkvi vse
okinčeno i toplo sunce je spremenilo
jütrašnje mešlo. Kak da bi kazalo na
lubezen, štera je obdala novoga gos-
poda od vseh strani. Po obredi je
novi g. plebanoš pogosto vse navzo-
če goste, šterih je bilo okoli 100 oseb.
Pri pogostitvi sta pozdravila novoga
plebanoša g. dekan Krantz i g. Hartner,
predsednik cerkvene i sobočke običi-
ne. K pozdravi so se pridružili tudi
gg. duhovniki, zastopniki raznih ob-
lastev, oba nar. poslanca, banskiva
svetnika i drugi gostje. Novi g. ple-
banoš se je zahvalo vsem z rečmi
globoke zahvalne lübezni.

Iz srca njemi želemo, naj ga ven-
ča velika, goreča, požrtvovalna lübe-
zen do njegovoga Gospoda, Jezuš
Kristuš i to lübezen naj v obilnoj
meri vleva v svoje ovčice. Bog ga
živi duga leta!

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

Zahvala. Toplo se zahvalimo
vsem za noveletne pozdrave. — Ured-
ništvo i uprava Novin.

Bogato naročnino na naše liste
nam je poslao N. N. iz Lendave v
zneski 500 Din. Gđa se za plem-
neniti dar toplo zahvalimo, javimo
dobrohotnimi dobrotniki, da za po-
klonjen dar dobijo brezplačno na-
še liste nešteri misijonarje, ki v dal-
noj tujini širijo vero Gospodov. —
Bog povrni!

Nesrečen spada. V Črensov-
cih je spadno iz štao doli mladenec
Žižek Ignac i se je bujo. Nesrečen je
meo srčni beteg i te ga je mučo pa
vrgo dostakrat, posebno zadnje tjedne
i ga je prijaio zdaj tudi. Tak se je
smrtno ponesrečo zavolo njega. Bodi
njemi dober Jezuš smileni.

Novine lepo naraščajo. Dozdaj
mamo od novoga leta naprej i nad sto
novih naročnikov. Narasli so v Nor-
šincih, Vidoncih, Tropovcih, Kobilji i
v drugih krajev. Častitliva boživa slu-
žabnika, Anton Martin Slomšek i Ba-
raga Friderik naj je širita v naše dru-
žine, ka ž njimi i M. Listom te rešimo
prepada i večno pogübe.

Prosečkavas. Dne 20. dec. se
je na našoj šoli v Mačkovcaj vprizo-

rila igra „Sirota“, štero je napisao
šol. uprav. g. V. Černy. Igra nas je
do skuz genola. Vučenci so vloge lepo
podali, s spevanjom so nas pa jako
presenetili. Gospodi upraviteli se prav
lepo zahvaljüjemo i njim čestitamo k
uspehi. — Stariši.

Sobota. Protituberkolozna zveza
v Ljubljani je darüvala protituberkol-
loznomi dispensori 550 Din., šteri pe-
nez se je razdelo med tri jetične, ki
so se najbolje ravnali po zdravniških
prepisih pri zdravljenju.

**Alkohol i nož med našov mla-
dinov.** Pri nas je že stara navada, ka
pesmarji hodijo na staro leto spevat
od hiše do hiše. Ne mine pa skoro
niti edno leto, ka ob takših prilikaj
ne bi meo glavno reč nož ali pa ko-
lič, posebno med razvüždanov mla-
dinov. Tudi zdaj na staro leto okoli
poldevete vöre sta v Velkoj Polani dva
sedenašćeka, najprije Žerdin Štefana
z nožom i sekiricov tak obdelali, ka
so ga vse krvavoga komaj spravili v
najbližnjo hišo. Malo po tom pa sta
ravno teva dva do smrti zosmicala 20
let staroga mladenca Gjerkeša. Eden
ga je tak nesrečno smekno pod levo
pleče, ka njemi je rano srce i žilo od-
vodnico. Po par vöräj je dečko zä
vsikdar zapro svoje nedužne oči. —
Drüga žrtev tej svetkov je postao 20
let star Jakob v Lipovci. Toga je tü-

di eden šestnajšček zosmicao v pleče,
roko i levo lice tak, ka njemi je pre-
smekno tüdi jezik. Ranjeni dečko se
vojsküje s smrtjov, ar je nevarnost, ka
njemi jezik zateče i se zadüši. Mladi
napadalec je pobegno i do toga časa
ga ešče ne bilo mogoče najti. — Tre-
tja žrtev pa je bio pred svetki eden deč-
ko v Trnji, šteromi so med bitjom prere-
zali črevo tak, ka so njemi krvavice vö
stopile. Tü se pa vsakomi trezno mi-
slečemi človeki zastavi pitanje: Kde
je glavna krivda za vse te poboje?
Bodimo odkriti i povejmo istino. V
prvoj vrsti so največ krivi stariše i
to zato, ka že v ranoj mladosti zamü-
dijo priliko, deteti vcepiti lübezen do
svojega bližnjega. Drugič slaba druž-
ba, štera jemle našoj mladini vero v
Boga. Nekaj te krivde spadne tüdi na
našo oblast. Dužnosti oblasti je, da
prepove vse veselice, ne pa da je
odobrava. Prepovej naj tüdi spevanje
na staro leto i Tri Krale, če je tüdi
narodni običaj, ar se mladina moral-
no samo kviri. Te narodni običaj naj
se vrši po dnevi i to do zdrave Ma-
rije večer. Sodniji pa priporočamo, ka
takše poboje z nesmilenov strogost-
jov kaznüje.

**Predrzna tolvajija pri belom
dnevi.** V nedelo proti večeri je šo
lendavski izraelski kantor k Švarco-
vim na obisk. Ta pridoči, si je sle-
ko do 1000 Din. vreden čaren kaput
i ga obeso na klin i potom šo v hi-
šo, gde so si pogovarjali. Naskori se
je odpravo proti domi i na velko za-
čüdenje vidi, ka njemi nekak odneso
kaput, šteri je ne bio male vrednosti.
Za neprijetnim gostom so taki začnoli
zasledüvanje, a brez uspeha. Pač to
je že nesramna predrznost.

Martinje. Na novoga leta den,
gda je pri svetih mešaj Jezuš priha-
jao na naše oltare, se je paščila k
njemi po plačilo duša mladenca, na-
šega vrloga naročnika, Sukič Lovrenca.
Na sveti post je hodo k Nedili k spo-
vedi, se tü prehlado, dobo plüčnico,
štera ga je pobrala. Zapüšća brata,
sestre i svake. Svestva za vmirajoče
so pokojnomi podelili naš rojak, g.
Kozar Alojz, novomešnik, ki so ga
tüdi sprevodili. V molitev naših na-
ročnikov zročimo dušo našega brata,
da kem prle zadobi zaslüženo plačo.

Na podporo naših listov je po-
slao Gubič Franc z Francije 2 Din 50
par., Kolenko Marija, Francija, iz G.
Bistrice, 10, N. Soboti, 50, dve sestre
z Gederovec 20, Gorenčec Terezija,
Zagreb 10, Grah Ilonka, D. Slaveči iz
Francije 16, Žöks Štefan i Ivan, Ša-
lamenci, iz Francije 25 D. Bog povrni.

Dečko povožo starico. Premi-
nočo soboto se je eden dečko z vel-
kov nagloščov pelao na biciklni proti
hotelu Krone v Lendavi. Naednok pri-
de proti njemi edna ženska, štera se
je v velkoj naglošči biciklista ne mo-
gla hitro ogniti. Biciklist je z vsov
nagloščov treščo v njo i jo podro.
Dobila je teške poškodbe po glavi.
Jeli je takše divjanje hasnovito?

kajti, kadar je bila gospa slabe volje,
je bilo z njo težko opraviti. Gospoda
še ni bilo doma, zato je gospa tele-
fonično poklicala sosedo, naj hitro
pride; služkinjo je pa poslala, naj gre
kupit potrebnih stvari in ji je zabičala,
naj bo čez uro doma.

Služkinja je odšla. Oddahnula si
je, ko je prišla na ulico. Za nekaj ča-
sa se je rešila slabovoljne gospe; za
nekaj časa se bo povrnila v daljavo,
v megleno daljavo, tja nekam, kjer
imajo sedaj božični večer, kot pred
leti. Spominja se še, kako je bilo pred
tremi leti. Srce ji je zahrepenelo in
se je takoj stisnilo v nemi boli. Tisti
večer je umiral oče po dolgi boleznii.
Lepi so bili sveti večeri, četudi brez
božičnoga drevesa in brez pogač; vsa
družina je bila zbrana pri mizi: otroci
in starši. Oče je vzel svečo in je de-
jal vsem: „To noć se je Bog rodil“. Vsi
so molili in srca so se smehljala
v svetem veselju. In potem so šli k
polnoćnici.

Zazvonilo je avemarijo. Služki-
nja se je zdrznula in prisluhnila. Ro-
pot, krik in vik je odmeval po ulicah;
mesto je šele proti večeru oživelo.
Začela je moliti, toda čudno, ni mo-
gla dvignuti misli k nebesom, plazile
so se po zemlji in švigale v rojstno
vas. Le srce je bilo, duša je molila

angelov spev. Ušesu se je pa zdelo,
da je zvon doma pel mileje, tišji je
bil njegov glas in tišina je ležala nad
vasjo. Z neba je pa snežilo, sneg je
padal na mestne palače in se je topil
pod nogami.

Zavila se je, ker je bilo že mrz-
lo. In je mislila: Oče so rekli zvečer,
ko so umirali: „Tonika, nikdar več ne
bomo praznovali tukaj sv. večera. Jaz
ne bom dolgo, ne vem, kaj boste za-
čeli vi, ko mene več ne bo. Mati je
že stara in ste deca ti pa Jožek in Fran-
cek. Ne pozabite pa nikdar tega večera!“
Pokopali so ga čez dva dni pri Ma-
riji pod logom. Ko je umrl, se je
smehljal, smrt mu ni izbrisala smeh-
ljala z ust. Nato so prišli dnevi. Mno-
go jih je šlo v Francijo, tudi Tonika
je šla. Od doma so ji pisali zadnjič,
da je mati zelo bolna. Srce ji je moč-
no bilo, iz očesa ji je kanila solza.

Prišla je na trg. Komaj se je ra-
zumela s starim Alzačanom, ker ta in
ona nista vedela veliko francoski. Ku-
pila je in se je vrnila domov. Hitro
so naredili božično drevo. Na njem
je bilo toliko vsega, da vsega zlati
Pavelček niti pogledati ni mogel. Čudil
se je, ko so ga zbudili, potem je pa
zajokal, ker se mu je dremalo.

Gospa je odšla spat in Tonika
je kradoma odhitela v cerkev. Če bi

gospa zvedela, bi se zopet kregala
Govorili so, da drži z rdećimi. V cer-
kev je šla le ob obletnici francoske
revolucije, na državni praznik. Toni-
ka je hitela, zeblo jo je v noge, ker
je imela slabe čevlje. Šop las ji je pa-
dal na vroća lica. Vroće ji je bilo,
četudi je snežilo in se je sneg topil
na njenih laseh. Sprejel jo je božji
hram. Temno je bilo, ko je vstopila,
v odsvitu cestne električne svetilke se
je svetil zlat križec na oltarju. Kmalu
je zazvonilo, vsipali so se ljudje; ol-
tar je zazarel v svetlobi in duhovnik
je zapel slavo. Začelo je zvoniti, da
se je tresla cerkev, da se je treslo
vsako srce. Vse je sklonilo glave. Sve-
ta, velika misel je hitela s kadihom
do množic:

Odrešenje, knez miru prihaja!
Tonika je živela v sanjah. Kle-
čala je ob klopi, ni čutila mrzlih tal,
ne mraza. Le eno je Boga prosila na
sv. noć, ko se je rodil Zveličar, da
reši bedo in prinese žejnim dušam mir.
Prosila ga je, naj ji mater ohrani, če
ne njej, naj jo Betlehemsko Dete ohrani
štiriletomu Jožeku, ki je žejen mate-
rinske ljubezni . . .

S solznimi očmi se je vrnila domov.
Čez dva tedna je prispela dopisnica,
pisana z otroškimimi črkami: „Tonika,
mati so boljši. Jožek te pozdravlja!“
Podpisal se je Francek.

Pisma naših iz tujine.

Pismo naših z misijonskih krajev.

J. M. J.

Bandel, 1. XII. 1936.

Prečastiti gospod!

Moje potuivanje je izpadnolo izvrstno. Trpelo je samo edenajset dni i to od 22. okt. pa do 2. nov. do Bombaja, ki je prva postaja v Indiji. Vreme je bilo lepo ves čas, zato pa tudi morje prec mirno. Pravijo tisti, ki so se že večkrat vozili po morji, da se ne spominajo tak lepoga potuivanja, kak je bilo to naše potuivanje. Zato je pa moja prva dužnost, da se prav iz globočine srca zahvalim vsem tistim dobrim osebam, ki so molile za moje srečno potuivanje v Indijo. Od Bombaja sem se šče vozo dva dni do Kalkute, potem pa edno vüro i pol do Bandel-a, kde se zdaj nahajam. Po toj obširnoj Indiji od Bombaja pa do Kalkute i Bandela na žalost, ne sam vido niti edne Cerkve naše vere; vido sem pa vnogo malikovalnic: v vsakoj vesnici po edno ali več malikovalnic, po vekših mestaj jih je pa vnogo, skoro pri vsakoj hiši. Na sredi malikovalnice majo tele, kravo ali druge lepe živali, napravljene iz bronza, zlata ali iz kaj drugoga. Poglednite v kak velikoj zmoti so šče; namesto da bi darüvali edinomi Bogi, šteromi darüjemo, molimo i ga prosimo pomoči mi katoličanci, oni darüjejo, molijo i prosijo živali napravljene ali živoče. Ešče več. Eti vodo držijo za sveto i vse živali poštüjejo kak da je sveta stvar. Zato pa edne živali ne bujejo, če tudi njim na glavno pride. Eti v Indiji so težave misijonske prevelike. Pomislite, da se eti guči v nad stopetdeset narečjih, ki so zednim tudi jeziki. Tak najprve se človek more včiti, lotiti jezike, če se šče razmiti i kaj včiniti za te siromaške duše. Ali potolaži nas edno i to je jezik, šteroga razmi celi svet i vsaki človek. Te jezik smo mi vsi misijonarje že prinesli s sebov, ki se imenuje „charitas Christi, quae urget nos ad bona faciendia pro animabus infidelibus“ — lübezan Kristušova je edini jezik, ki ga razmijo vsi. Z lübeznijov več včinitim, kak da bi znali vse jezike toga sveta. Potrebujemo pa tudi vaših molitev, ar molitev je največše sredstvo za spreobrnjenje poganskoga naroda. Podpirajte tak misijonare z molitvami, ar misijonar brez njih ne more nikaj včiniti. Dogodilo se je že tü, kak mi je pripovedavao eden stari misijonar, da se dostakrat trüdio ino mučio brez vsakšega uspeha. Ka je bilo? Mogoče so menkale molitve od strani dobrog naroda, ki bi misijonari pripravile njivo, štera bi obrodila svoj sad. Dogodilo se mi je pa, pripovedava misijonar, da sem prišeo v edno vesino v kratkom časi so se vsi večarje spreobrnoli. Čüda, bi pravili. Zaistino velike čüde napravijo molitve dobrih oseb, ki je darüjejo za misijone. Zdaj pa voščim i pošilam iz tople Indije Vam i vsoj Slovenskoj krajini vesele Božične svetke pa blaženo ino blagoslovljeno Novo leto. Iskrene pozdrave od Vašega, ki se Vam toplo priporoča v molitev, — *Cigan Ivan, sal. misijonar.*

Prečastiti Oča v Kristuši!

Dnes 20. nov. sam prišeo na stalno mesto mojega službovanja. Zato Vam sporočam, da se me ne bi spozabili, kak deteta Marijinoga lista. Od srca bi bio rad, če bi ga pošilali esi, kak ste to z očinskov ljubavjov delali, dokeč sam bio v Belgiji i nazadnje v Ljubljani. Moje potuivanje je bilo lepo. Voz sam se z našim domačinom z g. Cigan Janošom iz Gančan. Dosta nas je bilo na ladji, ki smo zapustili vse svoje drage v lepoj domovini. Do zadnje naše postaje smo prišli z ladjov že 2. novembra. Bilo nas je do 40 redovnikov i do 146 sester iz raznih krajev. Večina se je pelala naprej proti Colombo, Singapore, proti Kitajskoj. Jaz sam se nato pelao z vlakom proti Kalkuti, gde so me že pričaküvali naši misijonarje. 7. nov. sam obiskao ništerne misijonske postaje. V večih mestaj delüjejo naše slovenske sestre, štere so me z veseljom pozdravile. 9. nov. sem odpotüvao v 300 km. oddaljeni Rauchi, gde mam

dnes priliko, da Vam pišem. Esi mi tudi pošilajte Marijin list. Svoje predstojnike bom tudi proso, da bom smeo meti tudi Novine.

Prečastiti Oča! Mislim, ka Vas moje sporočilo najde pred božičom. Zato Vam prav iz srca želem vesele svetke i blagoslovljeno novo leto. Zednim se me pa spominajte posebno na den sv. treh kralov, kda bom obnavlao večne oblübe. Ne sam šče na stalnom mesti. Kda pridem na stalno mesto, Vam bom večkrat poročao, ka kaj doživim v tujini.

Zdaj Vas pa prav prisrčno pozdravljam i se priporočam Vašim molitvam Vam hvaležno vdani

Ribaš Ivan, misijonar v Indiji.

Od Jezušeka v tom novom leti blagoslov prosijo i pozdrave pošilajo iz Francije uredništvu Novin: *Horvat Trezika* z bratom i sestrom iz Bukovnice, *Plej Marija* i *Marko Lajoš* iz Črensovec, *Ritlop Ivan* z Žižkov, *Sobočan Marija* z Trnja, starišom, bratom, sestri, duhovnikom črensovske fare i celoj fari. Naši listi so njoj na veliko tolažbo, posebno predge. *Perša Roza* iz Ižakovec, duhovnikom beltinske fare, celoj beltinskoj fari, vsem domačim, vsem čitelom i čitelicam Novin. *Antolin Bara* i *Ana* iz Odranec svojimi oč i materi, sestram, bratom, rodbini i pevskomi zbori, duhovnikom beltinske fare. Teško čakata čas, kda pridejo duhovnik, da tak lejko pripravita svoj srca za sprejem Jezušov. *Ščančar Ivan* i *Katarina* z Bratovec, starišom, sestram i svaki z decov i duhovnikom beltinske fare. *Düh Katika* iz Melinec, *Jerič Kata* i *Krampač Katarina* iz Trnja, svojim starišom, bratom, sestram, rodbini, članom i pevcom prosvetnoga društva, duhovnikom črensovske, lendavske fare i preč. g. dekani *Jerič Ivani*, vsoj duhovščini Slovenske krajine i bivšemi kantori g. Lutar Stefani i njüvoj družini. Se zahvalüjeta Mariji, ka sta srečno prišle na mesto k dobroj gospodinjji. K meši hodita vsako nedelo v cerkev lürške M. Marije, gde se počütita, ka da bi bile v nebeskom raji i gde se spominata vseh. *Mekiš Kristina* iz Trdkove, svojoj materi, brati i sestri, celoj Slovenskoj krajini. *Perša Agneš*, Dugoveške gorice, duhovnikom lendavske fare i vsoj upravi. *Kolenko Karol* iz Črensovec, celoj črensovskoj fari. *Škafar Rozika* iz Beltinec. *Horvat Marija* iz Lipovec, vsem domačim, bratom i sestri, celoj lipovskoj mladini i celoj rodbini i vsem duhovnim pastirrom Slovenske krajine. *Horvat Ilona*, Gor. Bistrica, dragim starišom, brati, sestri, vsem poznancom i prijateljicam. *Škaper Marija*, Dolič, gračkoj fari, svojim dragim starišom i brati, vsem poznancom i prijatelom. *Žiško Cilika*, ob priliki adventne sv. spovedi: uredniki i vsem domačim i znancom. *Valentin Zupančič*, slov. župnik. *Zelenko Terezija* z Filovec. *Trajbarič Štefan*, *Virag Marija*, Bratonci. *Majerič Agnez*, *Dündek Ottilija*, *Solar Marija* z Skakovec. *Slekovec Tónčka*, Negova. *Ptičar Marija* z Hotize. *Kolenko Janoš*, *Kolenko Katika*, *Marton Terezija*, *Crnarič Matilda*. *Gubič Franc*, Sevigny iz Trdkove svojoj familiji, štero že štiri leta ne vido, materi, ženi, četveroji deci, uredniki Novin. Z listi našimi je zadovoljen i je redno dobiva, že Srca Jezušovoga blagoslov svojoj familiji i Novinam. *Ošlaj Barica* z Filovec, listi naši jo jako veselijo i je redno dobiva. *Gaber-Petkovšek Emilija*, Serdica, Slovenskoj krajini, nje duhovnikom, sotrudnikom naših listov, duhovščini jürjanske fare, svojim dragim starišom, bratom, sestram, rodbini i poznancom.

Dečki i moški iz Slov. krajine, ki služijo vojsko v Bitolji, vsem svojim domačim, sorodnikom, znancom i prijatelom: *Dominko Štefan* iz Turnišča, *Koren Jožef* iz Dol. Bistrice, *Kavaš Matjaš* iz Trnja, *Tivadar Ivan* iz Vel. Polane, *Klajderman Štefan* iz Gor. Bistrice i *Jerič Franc* iz Melinec. *Grački Vili*, vsem sotrudnikom Novin i naročnikom, posebno gračkoj duhovščini, rodbini i vsem poznancom.

Gospodarstvo.

Gnoj, rastlinska hrana.

Tak nam je zdaj razumlivo, zakaj nam nikdar ne zmenka kisik, šteri nam je nujno potreben za življenje i zakaj rastlinam nikdar ne zmenka ogljikov dvokis, a rastline dobivlejo tudi drugo hrano iz zemle. One sprimlejo n. pr. iz zemle železo v obliki železnih soli i ešče druge prvine i iz tej gradijo svojo telo. Kase nüca, se ednok do konca ponüca, zmenka. Rastline jemlejo iz zemle razne snovi i teh je vsikdar menje. Po vsakšoj žetvi je zemla bole siromaška na rastlinskoj hrani. — To nam pokaže sledeća tabla:

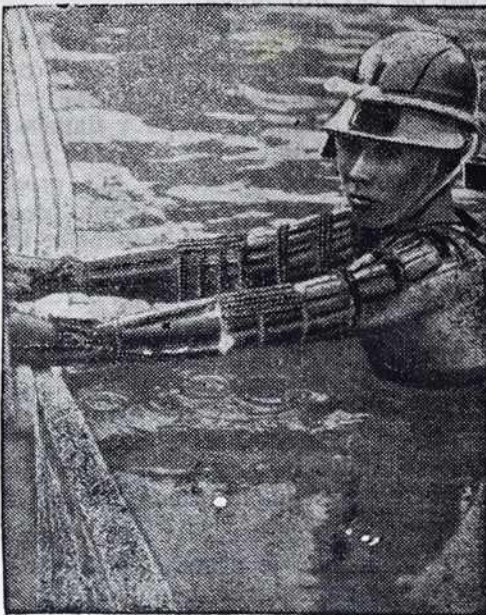
Z 1000 kg	se z zemle potegne			Opomba
	düšika kg	fosfor kg	kalija kg	
sena	15	4,5	16	
detelica	23	5,3	14	
pšenica	25,6	10,6	11,5	z zrnjom i slamov
kukorce zrnja	16	5,7	3,7	
kukarišča	4,8	3,8	16,4	
	20,8	9,5	20,1	

Janko Verbajnsak:

Kaj ima delaven človek od Kristusa in njegove sv. Cerkve.

V novejši, zlasti v povojni dobi so začele odrekati nektare države Cerkvi pravico do socijalno-karitativnih ustanov; namen je prozoren. Ni jim bilo toliko do siromakov, kakor pa zmanjšati vpliv sv. Cerkve pri množicah ljudstva. Toda sv. Cerkvi se ne gre za kake politične pridobitve, kakor raznim takozvanim lepodonečim delavskim organizacijam, ampak pomagati bednemu človeku ne oziraje katere narodnosti si, ki trpiš. Kar stori na polju ljubezni do bližnjega, stori le samo radi Kristusa, ki je dal to zapoved sv. Cerkvi in vsem, ki njej zvesto sledijo, čeprav jim ni napovedal časti in slave in politične moči na tem svetu, ampak celo preganjanje in zaničevanje. Le tako moremo razumeti brezmejno požrtvovalnost, s katero se posvećajo tisoči in tisoči skrbi za reveže v raznih zavodih doma in v misijonskih krajih, pozabljač pri tem na sebe in na svojce. Ne za denar, ne za čast in slavo pa tudi ne za politično moč, se žrtvujejo samo iz ljubezni do Njega, ki nam je dal to novo zapoved. „To zmoro edino le samo sv. kat. Cerkve in tisti, ki v njo verujejo“, tako je vskliknil za časa svetovne vojne neki težko ranjeni nemški protestantovski general, ko je ležal v oskrbi katoliške usmiljenke. Odkod pa jemle sv. Cerkve sredstva za vse te številne karitativne zavode in ustanove, ko nam vendar ni znano, da bi v te svrhe pobirala kak davek, uzakonjen s kakim finančnim zakonom, bodete vprašali.

Res je, sv. Cerkve je izdala, odnosno njen Ustanovitelj v te svrhe posebni finančni zakon, ki se glasi: „Vse kar hoćete, da bi ljudje storili Vam, storite tudi Vi njim.“ Lep je ta zakon in dela naravnost čudeže, če pomislimo, kako posebno še revnejši sloji brez vsake rubežni, ako so res dobri katoličani, kaj radi si takrekoč pritrğajo pri svojih ustih, da dajo in pomagajo tistemu, ki je večji siromak od njih. (Dalje)

Plavalec v srednjeveškoj bojnoj opravi. Te šport so zdaj ustanovili v zimskoj dobi.

Zemli se na 1 plügi odvzeme

s srednjim povom	Düšika kg	Fosfor. kiseline kg	Kalija kg
kukorce	28	13,5	36
žita	28,5	12	13
krumplov	26	11	36
grozdja	30	10	21

Vidimo, da vsaka rastlina odvzeme zemli nekelko hrane. Rastlina, štero po žetvi posejamo, de že mela pa menje hrane, zato nam je potrebno gnojiti.

Gnojimo zato, da zemli damo nazaj vso ono hrano, štero smo njoj odvzeli z žetvov. Zato zovemo gnoj vse one snovi, štere lejko povećšajo hranivost zemle, t. j. s šterimi nazaj damo zemli vse one tvari, štere smo njoj z žetvov odvzeli.

Zemla mora meti soli, düšika, kalcija, fosfora žvepla, kalija, magnezija, železa. Če smo joj štero od teh soli odvzeli, joj moramo dati nazaj, če ščemo ka do nam rastline rastle. Pa to je ešče važno: ne je zadosta, ka ma zemla dosta düšikove, magnezijeve i kalcijeve soli, mora meti tudi fosforne soli. Vnožino pova v glavnom odloća ona sol, štere je najmenje. Če je v zemli dosta düšikovi, kalcijevi, magnezijevi i drugi soli, tak ka bi rastline morale dobro uspevati, nedo one nikaj rastle ali pa malo rastle, če je v zemli jako malo fosfornih soli.

Mi mamo naravni (navadni) i umetni gnoj. Naravni gnoj je: štaoski gnoj, trop, zeleni gnoj. Umetni gnoj je tisti, šteri se pripravla v fabrikaj. To so v prvoj vrsti različne soli kalija fosfora, düšika, štere se raztaplajo v vodi, tak da je rastline lahko s pomoćjov korenja vpijejo.

Mi od umetnih gnojilih ne bomo gućali, če ravno so dnesnad jako važne i se v drugih državaj vnogo nücajo. Ne bomo gućali od njih iz razloga, ar so ešče za naše prilike tak drage, ka se nam ne izplaćajo.

štaoski gnoj je (popuno) zadostno gnojivo, to je, on ma v sebi vse one snovi, štere rastline potrebüjejo za svojo hrano. Znati moramo, ka v zemli zmenka navadno samo düšik, fosfor, kalij i včasih kalcij, a vse druge prvine (žveplo, magneziji železo) kak rastlinska hrana v zemli ne zmenkajo. Zato delajo samo düšikova, fosfora, i kalijeva umetna gnojila, ar samo te prvine moramo zemli dodavati za hranu rastlinam, a poleg toga hlevski gnoj tudi popravlja zemlo. Teško zemlo napravi lehkejšo i bole propüšno za zrak, a jako lahko, peščeno zemlo napravi malo bole žmetno. (Dalje).

Pošta.

Ošlaj Barica, Neuburg. Naročnino sprejeli. Na Dom sv. Franciška ostalo 1:50 Din. Bog plaćaj. — **Vogrinić Jožef, Gerlincl 7.** Naše terjanje i vaša naročnina sta se križala na pošti. Vse je plaćano. Kalendar brezplaćno poslali. Molite za širjenje naših kršćanskih listov. — **J. B. N. Ganćani.** Hvala za poslano. — **Gaber-Petkovšek Emilija, Francija.** Smo popravili naslov. Na staro nega nikšega duga. — **Poredoš August, Melinci.** Balažic Ani davajte Novine i Marijin list, plaća sin Alojz pri nas. — **Gubič Franc, Sevigny.** Peneze sprejeli. Za oba plaćano vse za leto 1937. Na podporo ostalo 2:50 Din. Bog plati. — **Penhofer Ana, a Chantecog.** Penez sprejeli, kalendar poslali. Duga je na lani ostalo ešče 2 Din, 50 par. Z novov naročninov to prosimo. — **Žökö Anton, Sp. Žerjavci.** Na letos ste plaćali 22 Din. 50 par. Duga je šče 7 Din. 50 par. Kalendar poslali, cena 4 Din. — **Radovćarom i Vadarćarom.** Pomirite se z vašim širitelom, ali si pa liste naroćite pri Gradi pri cehmeštri. — **Pörš Ivan, Vuća Gomila.** Pošlite k nam knige i legitimacije vseh, ki so meli liste naroćene, ovak ne moremo obraćunati. Vsaki naj podpiše, ka penez izroći za naročnino, ovak ne moremo je zdignoti. Vi pa zapišite pri vsakom keliko dužen je na štero leto. — **Trplan Franciška, Bergues Sur Sambre.** Mi smo z Kükeća dobili 50 Din. lani januara, za l. 1937. smo ešče nikaj ne dobili. — **Küzma Martin, Bukovnica.** Vašoj hćeri smo vse pošilali, nikaj ne dužna na listaj. Za siroto betežno smo opravili brezplaćno sv. mešo na novo leto.

Banque S. Baruch

et Cie, 11. Rue Auber 11. PARIS - 9e. odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnom kurzu. Vrsi vse banćne posle najkolantneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plaćila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplaćno naše čekovne nakaznice. 24-1